

Verlag Stoppelrit 2012

11 A- en 5B-equipen namen de handschoen op tegen de gebroeders Dickmann om te strijden voor de overwinning in de Stoppelrit.

De Hof van Twente vormde het wedstrijdgebied en voor velen was dat een aangename verandering, want het gebied rondom Markelo kennen we nu onderhand wel.

En voor veel deelnemers leek het een thuiskomen in de geboortestreek, want wat te denken van de verschillende namen die we op de wedstrijdkaart tegenkwamen: Ambt Hulsman (want zo'n man neemt alleen maar genoegen met een hele gemeente), Wegdamse veld (al iets bescheidener), Luningsbos, Meijershorst, Stöcker (een prachtig landgoed), Van Zuiden, Buitenhuis, Lohuizen, Dickmann (op de plek van de tijdcontrole stonden bij mijn aankomst maar liefst alle vier kinderen van de legendarische Jan Dickmann), Polstra, Bleeker, Erven Hup, Fort Vervoort, Jongman, Kolkman en nogmaals Wegdam (terecht, want mijn roots liggen inderdaad in dat gebied) en al deze gebieden lagen gegroepeerd rondom Wien!

De voortreffelijke manier waarop deze naamsveranderingen waren aangebracht deed ons al het ergste vrezen: Gerard Dickmann, als uitzetter van het ochtendtraject, is een meester in het vervalsen van de kaart. We konden dus gewaarschuwd zijn!

En toch, velen gingen binnen de eerste kilometer al in de fout bij pijl 1, waaraan een prachtig haakje was getekend en dat leverde de eerste 30 strafpunten op.

Trouwens, in de hele rit hoefde maar één controle geneutraliseerd te worden en dat was uitgerekend de eerste controle van de rit: een verlegde ingang van een weg vervangt de oude ingang en dus mag je die oude ingang niet meer gebruiken om een keerlusje te maken. Jurisprudentie, schijnbaar alleen bekend bij John van Zuiden, die ons de bewuste uitspraak op zijn telefoon kon laten zien.

Traditioneel leverde de rekenkamer weer puik werk: na de 1^e kaart afgestaan te hebben, kon je er van opaan dat bij de volgende passage van die controle de tussenstand af te lezen was op het formulier, bevestigd aan de auto van het hoofd rekenkamer. En dat was wel een opsteker, want die tussenstand was voor ons wel gunstig. Achteraf zou blijken dat dat traject voor ons het beste zou zijn, dus daarna ging het alleen maar slechter.

De verplichte pauze bij het Wapen van Delden werd gebruikt voor een nette lunch en het elkaar bijpraten over de fouten. Ik heb er weer wat van opgestoken. Je bent nooit te oud om wat te leren. Heren deelnemers, dank daarvoor.

Het middagtraject was van Alphons Dickmann. Dezelfde perfecte kwaliteit kaartmateriaal met de nodige wegverleggingen, geniepige fietspaden en leuke constructies. Dat, wat ik meende geleerd te hebben in de pauze, kwam weer in de rit langs, maar in een iets andere vorm. Dus ging ik toch weer in de fout. Nooit uitgeleerd. En mijn verdere fouten kwamen voort uit het foutief bepalen van het opnamepunt. Dat overkomt me iedere keer, want wat dat betreft ben ik hardleers. De volgende keer zetten we de betreffende regel met viltstift op de voorruit!

De rit eindigde met een mooie constructie die nog net iets verder moest worden doorgevoerd dan dat de meesten van ons dachten: het venijn zat weer eens in de staart.

De uitslag niet te lang op zich wachten en Povel/Huijbregts wisten de concurrentie met één controle verschil achter zich te houden. Plaats 2 en 3 werden bepaald door de 2 minuten verschil bij de ex-aequo-controle en de het verdere klassemment liet een langzaam regelmatig oplopend aantal strafpunten zien.

Zoals vaker: de wegblijvers hebben een prachtige rit onder mooie weersomstandigheden in een zeer mooi wedstrijdgebied gemist. De tussenstand in het NRF-kampioenschap onderging weinig verandering, wan daarin lijken de kaarten te zijn geschud. Piet en Remco Luxemburg hebben met 5 overwinningen het kampioenschap al in de zak, maar de strijd in de Stoppelrit was er niet minder om! Heren Dickmann, bedankt voor de mooie rit.

Naast de strijd om het NRF-kampioenschap of om de winst van de Stoppelrit, vindt er nog een strijd plaats om het klassemment wie het vaakst een Stoppelrit heeft gereden. Al jarenlang blijft de stand in de top ongewijzigd en het lijkt erop dat geen van die geklasseerden de handdoek wil werpen. Tot in lengte van jaren zullen zij hun best doen om deel te blijven nemen.

Voor dat klassemment en voor de verdere uitslag van de rit kunt u ook terecht op de TwAC-site en het [TwAC-Archief](#) waar Gerard Dickmann veel cijfermateriaal en verdere lezenswaardige bijzonderheden heeft verzameld. Leuk om de site in de gaten te houden.

Tot volgend jaar!

Wim Wegdam.